

[Justitsministeren.]

Naturligvis kan der i ganske enkelte Tilfælde alligevel vise sig at være noget i Vejen — jeg skal ingenlunde underkende den Indvending, det ærede Medlem dér har gjort —, men det ærede Medlem var jo for øvrigt enig i den Betragtning, at dette ikke bør være afgørende.

Hvad angaar Bestemmelsen om, at Fredningen af Urnen kun skal være pligtmæssig i ti Aar, kan man jo baade sige for og imod. Der kan være mange, som efter ti Aars Forløb ikke gerne ser, at Urnen fjernes. Maaske kunde disse, hvis de kunde paavise nogen anden sømmelig Maade at anbringe Urnen paa, faa den udleveret; men det skal der jo være Tilsyn med. Naar en Urneplads imidlertid bliver saa meget mindre end en Grav i almindelig Forstand, som den bliver, og som det ærede Medlem omtalte, saa vil Slægtninge vel nok ogsaa finde Raad til efter ti Aars Forløb at forny et saadant lille Gravsted. Det er naturligvis et Punkt, der kan forhandles om; det er jo rent skønsmæssigt, hvor lang den Aarrække bør være.

Det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Lausten), min ærede Partifælle, er mærkeligt nok den eneste, med hvem jeg ved dette Lovforslags Behandling erklærer mig uenig, nemlig med Hensyn til det ærede Medlems Betragtninger over Bestemmelsen i § 5:

„Det kan ikke paalægges Folkekirkens Præster at forrette Jordpaakastelse eller foretage anden kirkelig Handling, hvor Ligbrænding finder Sted.“

Jeg er i al Almindelighed ikke Tilhænger af den Præstefrihed, som saa ofte overdrives; for naar en Præst paatager sig et Embede, maa han naturligvis ogsaa udføre den Virksomhed, som Embedet paalægger ham, og man vilde selvfølgelig kunne paalægge Folkekirkens Præster at medvirke ved Ligbrænding. Men jeg tror, man kommer langt bedre frem med denne Sag ved ikke at lægge nogen Tvang paa Præsterne. Det hele er jo ved at arbejde sig udmærket godt i Orden. I de københavnske Krematorier medvirker meget ofte Præster ved Ligbrænding; jeg har selv mange Gange overværet Ligbrændinger, hvor Præster har ført Ordet paa en for alle tilstedeværende fuldkommen tilfredsstillende Maade, og det vil være i frisk Erindring, hvorledes en kendt og meget skattet dansk Embedsmand, forhenværende Fængselsdirektør Fusing, forleden Dag blev brændt i Krematoriet her i Byen, og hvorledes en Pastor Westergaard dér talte paa en ganske fortrinlig Maade, som greb alle Tilhørere paa

det stærkeste. Der er altsaa i Gang et Samarbejde paa dette Omraade, som udvikler sig af sig selv, og jeg tror, at det, der vokser i Frihed, vokser, i hvert Fald i saadanne Tilfælde, bedst. Jeg mener derfor, det er rigtigt at bevare § 5 i Lovforslaget.

Jeg maa maaske gøre endnu en lille Bemærkning. Det ærede 7de tingvalgte Medlem (Rytter) gjorde aldeles i Forbigaaende en Bemærkning om, at Værgen ikke kunde træffe Bestemmelse om et Barns Ligbrænding. Det er rigtigt, at saaledes som Forslaget er affattet, kan der indtræde det Tilfælde, at et Barn under 15 Aar, som ikke har Forældre, som ikke har Søskende over 18 Aar, og som heller ikke har Bedsteforældre, altsaa ingen, der kan træffe Bestemmelse om Ligbrænding, at et saadant Barn ikke kan blive brændt. Der skulde maaske gøres en Tilføjelse om, at Værgen kan træffe Bestemmelse om Ligbrænding. Dog maa jeg gøre opmærksom paa, at hvis man gennemfører Bestemmelsen om, at det, at man er Medlem af en Ligbrændingsforening, er tilstrækkeligt, vil den, som har Forældremyndigheden, jo kunne indmelde et saadant Barn i en Ligbrændingsforening. Men det vil han maaske sjældent tænke paa. Der er muligvis her en lille Fejl i Lovforslaget; men det vil jo kunne rettes i det Udvalg, som jeg forstaar at det skal henvises til.

Rytter: Jeg er enig med den højt-ærede Minister i, at Lovforslaget er saa let overskueligt, at vi ved en Udvalgsbehandling forholdsvis hurtigt maa kunne naa til et Resultat, og jeg haaber derfor ogsaa paa, at vi i denne Samling kan faa Lovforslaget gennemført.

Maa jeg overfor de forskellige Udtalelser, der er fremkommet, først bemærke, at naar det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) henviser stærkt til Ligbrændingslovgivningen i andre nordiske Lande, maa vi huske paa, at Udviklingen i de nordiske Lande har været forskellig paa dette Omraade, for her har grebet saa mange Spørgsmaal ind. Her griber bl. a. ogsaa det Spørgsmaal ind, hvorledes Kirkegaardene er de forskellige Steder, og det er dog en Kendsgerning, at Kirkegaardene hos os har været bedre end mange andre Steder, f. Eks. paa Island eller i Norge; derfor er Ligbrændingen dér trængt langt hurtigere frem, end den har gjort herhjemme, ligefrem af hygiejniske Grunde.

Naar det ærede Medlem sagde, at dette Forslag var i Samklang med Ligbrændingsforeningernes Ønske, og at ingen nu tog For-